

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ

ข่าวรามคำแหง

RAMKHAMHAENG UNIVERSITY NEWSLETTER

ม.ร.0601.033.0332/2523.09.46 [001-008]

เพื่อเป็นสื่อกลาง
ระหว่าง
มหาวิทยาลัยกับนักศึกษา

ปีที่ ๑

ฉบับที่ 46

ปีการศึกษา 2522

15 มีนาคม 2523

ราคา 75 สตางค์

ประชุมกรรมการจัดงานกาชาด ม.ร.

ศ. ดร. ศักดิ์ ฆาสุณิวัฒน์ อธิการบดี เป็นประธานในการประชุมคณะกรรมการจัดงานกาชาด มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปี 2523 เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2523 เวลา 10.00 น. ณ ห้องประชุมคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้น 4 ซึ่งที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับการออกงานร่วมกับสภากาชาดไทย ที่สวนอัมพร ระหว่างวันที่ 6-10 เมษายน 2523

ภาพโดย คุณธร วัตรสาร

ข่าวโดย ตีนา วิวัฒน์วรพันธ์

กีฬามวลชนชาวรามคำแหง

คณะกรรมการพัฒนากีฬา มหาวิทยาลัยได้จัดงานวันกีฬามวลชนชาวรามคำแหง เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2523 เพื่อส่งเสริมการออกกำลังกาย และมอบ "เข็มสุขภาพ" และ "ประกาศนียบัตรสุขภาพ" แก่ผู้ทำสถิติได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในโครงการกีฬามวลชน ม.ร. ในงานนี้ ดร. พีรพันธุ์ พาลุสุข รองอธิการบดีฝ่ายนักศึกษา ได้เป็นประธาน และนำนักศึกษา ข้าราชการ ประมาณ 1,000 คน วิ่งจากสนามฟุตบอล ม.ร. ไปถึงเชิงสะพานบางกะปิ แล้วกลับมา ม.ร.

ภาพและข่าวโดย จเลิศ เจษฎาวงษ์

ประกาศผลการสอบนักศึกษาวิชาทหาร ชั้นปีที่ 1, 2, 4/2522 และให้สมัครฝึกเรียน วิชาทหารต่อในปีการศึกษา 2523

เนื่องด้วย กรมการรักษาดินแดน ได้ประกาศผลการสอบนักศึกษาวิชาทหาร ชั้นปีที่ 1, 2, 4 ประจำปีการศึกษา 2522 แล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงประกาศให้นักศึกษาวิชาทหารทราบ ณ ป้ายปิดประกาศด้านข้างตึกสำนักงานอธิการบดี ให้นักศึกษาวิชาทหารตรวจสอบรายชื่อได้

อนึ่ง หากนักศึกษาวิชาทหารชั้นปีที่ 1, 2, 4 ประสงค์จะสมัครเข้ารับการฝึกเรียนวิชาทหารต่อในปีการศึกษา 2523 ให้ยื่นหลักฐานแสดงความจำนงได้ ณ แผนกสวัสดิการนักศึกษา กองงานนักศึกษา ชั้น 2 ตึกสำนักงานอธิการบดี ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน - 30 เมษายน 2523 และเมื่อได้ลงทะเบียนเรียนในภาค 1 ปีการศึกษา 2523 แล้วให้นำใบเสร็จรับเงินลงทะเบียนเรียนไปแสดงอีกครั้งหนึ่งสำหรับนักศึกษาวิชาทหาร ชั้นปีที่ 3, 5 มหาวิทยาลัยรามคำแหง จะประกาศผลการสอบให้ทราบเมื่อได้รับแจ้งจากกรมการรักษาดินแดนแล้ว

ประกาศ ม.ร. วันที่ 7 มีนาคม 25 3

งดสอนกระบวนวิชา ภาค 2 ปีการศึกษา 2522

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 10.8 แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2514 บัญญัติว่า "กระบวนวิชาใดที่มีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนในภาคหนึ่ง ๆ ไม่ถึง 10 คน มหาวิทยาลัยอาจประกาศงดสอนกระบวนวิชานั้นเสียก็ได้"

ปรากฏว่ามีกระบวนวิชาที่มีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนไม่ถึง 10 คน ที่คณะต่าง ๆ แจ้งของงดสอนเป็นจำนวน 52 กระบวนวิชา

ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงให้งดสอนกระบวนวิชาที่เปิดสอนในภาค 2 ปีการศึกษา 2522 ดังต่อไปนี้คือ

1. BO 216	2. BO 353	3. BO 442	4. BO 453
5. BO 454	6. CH 231	7. CH 232	8. CH 461
9. CH 465	10. CS 340	11. DR 102	12. EC 476
13. ED 205	14. ED 206	15. ED 316	16. ED 354
17. ED 453	18. FR 333	19. FR 431	20. FR 433
21. HI 372	22. LI 461	23. MA 106	24. MA 325
25. MA 346	26. MA 403	27. MA 423	28. MA 434
29. MI 351	30. MI 353	31. MI 442	32. MR 404
33. PE 365	34. PE 382	35. PE 492	36. PH 223
37. PH 417	38. PH 418	39. PS 491	40. PY 215
41. SN 202	42. SP 309	43. ST 201	44. ST 351
45. ST 371	46. ST 452	47. ST 472	48. ZO 422
49. ZO 431	50. ZO 441	51. ZO 531	52. ZO 542

ฉะนั้น จึงให้นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในกระบวนวิชาดังกล่าวเปลี่ยนกระบวนวิชาเรียนได้ภายใน วันที่ 10 มีนาคม 2523 หรือถ้าผู้ใดมีความประสงค์จะขอเงินคืนให้เปิดติดต่อได้ที่ฝ่ายจัดตารางสอน ลงทะเบียนเรียน และตารางสอบ สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล ภายในวันที่ 23 มีนาคม 2523 หากนักศึกษาผู้ใดไม่สามารถไปดำเนินการด้วยตนเองได้ ก็ให้มอบเงินให้ผู้อื่นดำเนินการแทน พร้อมทั้งนำใบเสร็จรับเงินสี่หมู และบัตรนักศึกษาของผู้มอบเงินไปด้วย

ประกาศ ม.ร. วันที่ 4 มีนาคม 2523

ประกาศจากฝ่ายโสตทัศนศึกษา

หน่วยงานบริการเทปการศึกษา ฝ่ายโสตทัศนศึกษา สำนักหอสมุดกลาง ได้เปิดให้นักศึกษามาอัดเทปคำบรรยายสรุปที่ออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียง ชั้นปีที่ 1-4 ซึ่งมีทั้งหมด 133 กระบวนวิชา ได้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2523 จนถึงวันที่ 18 เมษายน 2523 จึงขอให้นักศึกษาที่สนใจรีบมาติดต่อและขอทราบรายละเอียดได้ทุกวัน วันหยุดราชการ ณ บริเวณชั้นลอย สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ธนาคารอาคารสงเคราะห์มอบเงิน

เมื่อวันที่ 11 มีนาคม นี้ เวลา 15.00 น. ที่ ธนาคารอาคารสงเคราะห์ นางอังสุมาลัย ฉายะวรรณ หัวหน้าส่วนการบัญชี ได้มอบเงินจำนวน 19,000 บาท แทน นายมานะศักดิ์ อินทรโกมาลย์สุต ผู้จัดการธนาคารอาคารสงเคราะห์ ซึ่งได้มีจิตศรัทธา บริจาคสมทบกองทุนมูลนิธิการศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ โดยมี รศ. ดร. พัฒน์ น้อยแสงศรี คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ เป็นผู้รับมอบทุนดังกล่าว

กองทุนมูลนิธิการศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ โดยมี รศ. ดร. พัฒน์ น้อยแสงศรี คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ เป็นประธานกรรมการอำนวยความสะดวก ผศ. สุวรรณ เพชรนิล เป็นประธานดำเนินการ ผศ. สุมาลี นิมาภาพ เป็นเหรัญญิก และอาจารย์ภาคินี อัครมาศ เป็นเลขานุการ ได้เริ่มดำเนินการมาเมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2522 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อนำดอกผลมาช่วยเหลือนักศึกษาที่ประสบปัญหาทางการเงินเป็นประการแรก และจะขยายกิจการให้กว้างขวางออกไป ตามกำลังและโอกาสอันควร

ภาพและข่าวโดย คุณธร วัตรสาร

ลงทะเบียนเรียนทางไปรษณีย์ ภาคฤดูร้อนต้องส่งก่อน 1 เมษายน 2523

กีฬาอาจารย์

สภาอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง ร่วมกับสโมสรอาจารย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะจัดให้มีการแข่งขันกีฬาประเภทระหว่าง 2 สถาบัน ในวันที่ศุกร์ที่ 28 มีนาคม ค.ศ.นี้ โดยจะเริ่มการแข่งขันตั้งแต่เวลา 13.00 น. เป็นต้นไป สำหรับกีฬาที่จะจัดให้มีการแข่งขันในครั้งนี้มีด้วยกัน 5 ประเภทคือ เทนนิส เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน แครีบอล และฟุตบอล กีฬาทุกประเภทจะทำการแข่งขัน ณ บริเวณโรงยิม 4 สนามเทนนิส และสนามฟุตบอลมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ในการแข่งขันครั้งนี้ นอกจากจะมีการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีการแข่งขันฟุตบอลคู่พิเศษระหว่างทีมผู้บริหารร่วมกับผู้สูงอายุของทั้งสองสถาบันด้วย

ประชาสัมพันธ์สภาอาจารย์

เทคนิควิธีการสัมภาษณ์ในแง่จิตของนักวิจัย เฉพาะกรณีผู้ปฏิบัติงานสนาม

ผศ.สพโชค อธิทาอุโ
คณะนิติศาสตร์

คำนำ

คำว่า "วิจัย" ท่านผู้รู้หลายท่านให้ความหมายไว้ในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง "การค้นคว้าหาข้อมูลและข่าวสารอย่างมีระเบียบ ประกอบด้วยวิธีการที่เชื่อถือได้และเที่ยงตรงหาเหตุผลแห่งความเป็นมาของข้อมูลและข่าวสารนั้น ๆ เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูล นำมาแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติงานหรือเพื่อก่อให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ"

ตามความหมายของคำจำกัดความข้างต้น ข้าพเจ้านำมาพิจารณาหรือพิจารณาที่ค่อนข้างละเอียดแล้วจะเห็นว่าขอบเขตของความหมายกว้างขวางมาก ข้าพเจ้าจะถามตนเองว่า "จำเป็นด้วยหรือที่จะต้องมีการวิจัย" คิดไปคิดมาแล้วน่าจะตอบว่า น่าจะมีคำตอบจำเป็น เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้ววิทยาการใหม่ ๆ หรือสิ่งลึกลับที่มนุษย์ในยุคปัจจุบันยังไม่รู้จักก็ยังไม่ขึ้นหรือถ้าจะมีขึ้นก็มักจะเกิดขึ้นโดยความบังเอิญเป็นแน่ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ทั้งสหรัฐอเมริกาและโซเวียตจึงพยายามอย่างถึงที่ที่จะแข่งขันกันเดินทางไปยังดวงจันทร์เพื่อนำสิ่งใหม่ ๆ ที่โลกมนุษย์เรายังไม่รู้มาตีแผ่ให้แก่มนุษย์โลก การกระทำเช่นนี้แหละเรียกว่า การดำเนินการวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์อย่างมีระเบียบ เพราะมีกลไกและการดำเนินงานอย่างสากลซับซ้อนมากมาย มีการวางแผนใช้คน วัสดุ อุปกรณ์เครื่องมือและจัดระเบียบวิธีปฏิบัติงานอย่างรัดกุมที่สุด

เมื่อเป็นที่ยอมรับกันเช่นนั้นแล้วว่า การวิจัยนั้นมีประโยชน์มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความจำเป็นในด้านอื่น ๆ ของสังคมมนุษย์ จึงเกิดมีปัญหาคือว่า ถ้าเราคิดจะทำวิจัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เราจะเริ่มต้นและดำเนินการอย่างไร

ในเรื่องนี้วิทยาการว่าด้วยระเบียบวิธีการวิจัย ได้กำหนดไว้เป็นขั้น ๆ เช่น เริ่มตั้งแต่ กำหนดปัญหาขึ้นมา (Definition of problem) ตั้งสมมุติฐาน (Hypothesis) รวบรวมข้อมูล (Collection of Data) และนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์แล้วเรียบเรียงงานการวิจัย (Analysis of Data and Report) เป็นต้น

วิธีการดำเนินการตามขั้นวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่ามีขั้นหนึ่งที่สำคัญที่สุดและเป็นหัวใจในการวิจัยงานด้านทางสังคมก็คือ การรวบรวมข้อมูล ทั้งนี้ เพราะถ้าข้อมูลที่ได้รับมานั้นเกิดเชื่อถือไม่ได้เสียแล้ว เชื่อแน่ว่าเสียเวลา การวิจัยในเรื่องนั้นน่าจะต้องล้มแล้ว ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การรวบรวมข้อมูลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการวิจัย

อนึ่ง เป็นที่เข้าใจในระเบียบวิธีการวิจัยว่า การรวบรวมข้อมูลนั้นมีหลายแบบ อาจจะใช้วิธีตั้งแบบสอบถามสัมภาษณ์ สังเกตการณ์ อย่างหนึ่งอย่างใดหรือจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิจัยในปัญหาเดียวกันโดยดำเนินการทั้ง 3 แบบพร้อม ๆ กันเลยก็ได้ แต่สำหรับในบทความนี้ ผู้เขียนมีจุดประสงค์เพียงแต่จะเสนอข้อคิดของนักวิจัยเฉพาะในเรื่อง เทคนิควิธีการสัมภาษณ์ และศิลปะการสัมภาษณ์เท่านั้น

เทคนิควิธีการสัมภาษณ์ สาระของการสัมภาษณ์เพื่อรวบรวมข้อมูลในแง่จิตของนักวิจัยนั้นมุ่งที่จะใช้เคล็ดลับของการสนทนาเพื่อให้การสัมภาษณ์นั้นเกิดคุณค่าขึ้นในทางวิชาการ เช่น ควรจะปฏิบัติอย่างไรต่อผู้ที่สัมภาษณ์ ควรจะตั้งคำถามอย่างไร และควรจะรับฟังคำตอบอย่างไร ซึ่งวิธีการเช่นนี้เป็นศิลปะของการสัมภาษณ์ในเชิงการวิจัยยิ่งกว่าที่กล่าวนี้ คุณค่าอย่างหนึ่งของตัวบุคคลผู้ออกไปเก็บรวบรวมข้อมูลก็เป็นเรื่องสำคัญ หรืออย่างบางท่านที่เรียกว่า "บุคคลแต่ละคนมีพรสวรรค์ต่างกัน" ก็อาจจะเป็นได้ มีหลักการอยู่อย่างหนึ่งในแง่จิตของนักวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ การสัมภาษณ์นั้นเป็นเรื่องขบวนการทางสังคมและเป็นเรื่องปฏิบัติระหว่างบุคคลที่มีทัศนคติต่อกัน ดังนั้น การสร้างบรรยากาศมิตรภาพเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ข่าวสารที่จะได้รับการสัมภาษณ์น่าจะเชื่อถือได้ว่ามีข้อจริงมากกว่าข้อเท็จ ในเรื่องนี้มีเทคนิคที่จะดำเนินการสร้างบรรยากาศมิตรภาพได้อยู่ 3 ประการ

1. การสร้างสายสัมพันธ์
2. การชักจูง
3. การยุติการสัมภาษณ์

1. การสร้างสายสัมพันธ์ ในการเริ่มต้นพบปะสนทนากับผู้ถูกสัมภาษณ์มีความสำคัญมาก ถ้าเริ่มต้นด้วยดีแล้วผลที่จะได้รับก็ย่อมจะดีไปด้วย อย่างไรก็ตาม ในการสัมภาษณ์ของท่านข้อพึงระวังก็คืออย่าได้กล่าววาทานกำลังจะสัมภาษณ์เขา ท่านควรจะได้พูดคุยกับเขาอย่างกับเพื่อนบ้านหรือคนรู้จักกันธรรมดา พบกันครั้งแรกท่านไม่จำเป็นต้องสอบถามเขาเพื่อมุ่งหวังได้ข้อมูลมาลงในแบบสำรวจทันที ท่านควรจะพูดคุยถึงเรื่องสภาพสิ่งแวดล้อมทั่ว ๆ ไปก่อนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย แล้วจึงพูดคุยเข้าเรื่องการมาเยี่ยมเยือนของท่าน ต่อไป

2. การชักจูง เนื่องจากวิธีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ศิลปะในการพูดเป็นสิ่งที่จำเป็น ดังนั้น ก่อนที่ท่านจะตั้งคำถามเพื่อที่จะนำข้อมูลมาบันทึกในแบบสำรวจจะได้รับลึกถึงหลักของศิลปะการสัมภาษณ์ให้ดี ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลตามความต้องการของแบบสำรวจอย่างแท้จริง

3. การยุติการสัมภาษณ์ ในการสนทนากับผู้ถูกสัมภาษณ์ ท่านจะต้องคำนึงถึงอารมณ์ของผู้ที่ท่านกำลังสนทนาอยู่ ถ้าหากผู้ถูกสัมภาษณ์มีอาการเมื่อยล้าหรือเมื่อยล้า ท่านจะบันทึกการยุติไว้ก่อน ถ้าท่านจะบันทึกคำตอบนั้น ๆ ท่านจะต้องมั่นใจว่า เขาตอบคำถามด้วยความจริงใจ บางครั้งบางเวลาท่านอาจจะสังเกตเห็นว่า เขามีจิตใจไป ดังนั้น ถ้าท่านสงสัยคำตอบใดควรจะหาทางตามคว้าเพื่อให้ข้อสงสัยของท่านหมดไปเสียด้วย

ในการยุติคำสัมภาษณ์ ท่านจะต้องระวังคำพูดของท่านให้ดี เพราะบางทีคู่สนทนากับท่านกำลังถูกครอบงำโดยอารมณ์ที่จะคุยกับท่านต่อไปอีก ท่านก็ควรสนทนาต่อไปและหาโอกาสในการกล่าวหยุดการสนทนา โดยอ้างถึงธุรกิจของท่านที่จะต้องกระทำ จำเป็นจะต้องขอลาไปก่อน และท่านจะนัดแนะหรือทราบเวลาร่วมของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่ามีเวลาเมื่อไรจะได้มาสนทนากันอีก ก่อนที่ท่านจะอำลาจากท่านควรที่จะกล่าว "ขอบคุณเหลือเกินที่ได้ให้ความร่วมมือในครั้งนี้ โอกาสหน้าอันดีที่จะได้รับใช้ท่าน" เป็นต้น

ศิลปะของการสัมภาษณ์ ศิลปะของการสัมภาษณ์มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการปฏิบัติงาน การที่ท่านจะมีศิลปะในการสนทนาปราศรัยกับผู้อื่นนั้น ท่านจะต้องรู้จักวิธีชักจูงให้คู่สนทนาของท่านตอบในสิ่งที่แบบสำรวจสอบถามต้องการ ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นความสามารถของท่านแต่ละบุคคลเฉพาะตัวที่จะสร้างบรรยากาศของการสัมภาษณ์ได้แต่ละกรณี เพราะท่านอาจจะไม่รู้โดยสามัญสำนึกว่าคู่สนทนาของท่านตอบข้อถามอย่างจริงหรือเท็จ ผู้ที่มีศิลปะในการสัมภาษณ์มักจะเป็นผู้ที่สามารถสนทนากับผู้อื่นโดยได้รับคำตอบจากการซักถามอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมาและไม่เบื้อหนายต่อการสนทนา อย่างไรก็ดี มีข้อแนะนำเพื่อให้ท่านมีศิลปะในการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

1. การสร้างบรรยากาศมิตรภาพ
2. การตั้งคำถาม
3. การขจัดความลำเอียงของข้อมูลที่ได้รับ

1. การสร้างบรรยากาศมิตรภาพ เมื่อพบกับคู่สนทนาที่ท่านต้องการจะเก็บข้อมูลมาลงในแบบสำรวจ ท่านจงจำไว้ว่า จะต้องหาจังหวะเริ่มต้นและแสดงท่าทีอันเหมาะสมด้วยความสุภาพ เป็นกันเอง และแสดงความเป็นมิตรในสายตา การพบคู่สนทนาครั้งแรกถ้าหากเริ่มต้นด้วยดีแล้วผลสำเร็จของท่านกำลังใกล้เข้ามาแล้วครั้งหนึ่ง ขอเน้นว่าจังหวะแห่งการเข้าพบเป็นเรื่องที่ต้องพึงระวัง จะต้องพิจารณาว่า ผู้ที่สนทนากับท่านนั้น เขามีธุรกิจกำลังทำอยู่หรือมีอารมณ์เป็นอย่างไร ถ้าท่านเห็นว่าบรรยากาศยังไม่เหมาะที่จะเริ่มต้นสัมภาษณ์ จงหาโอกาสอื่นในอนาคตอย่ารีบด่วนเข้าสนทนา เพราะอาจจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี สิ่งแวดล้อมก็เป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่ง ถ้าท่านได้จังหวะที่จะแสดงว่า การเข้าสนทนากับผู้ที่จะถูกเก็บข้อมูลเป็นไปโดยราบรื่น ก็จะสร้างบรรยากาศมิตรภาพขึ้นทันที ตัวอย่างในจังหวะหนึ่ง ท่านเห็นเด็กในครอบครัวที่จะไปเก็บข้อมูลร้องไห้ ท่านจงไปปลอบเด็กเสียก่อนเพื่อให้ดี แล้วท่านจึงนำเด็กนั้นไปหาหัวหน้าครอบครัวแล้วแสดงความห่วงใยเด็กคล้ายบุตรหลานของท่าน เช่นนี้ก็เท่ากับว่า บรรยากาศมิตรภาพระหว่างท่านกับหัวหน้าครอบครัวนั้นได้เริ่มขึ้นด้วยดี และจงดำเนินการตามแผนของท่านต่อไป

นอกจากนี้ บรรยากาศมิตรภาพจะเป็นไปด้วยดีไม่ได้ถ้าหากว่าท่านแสดงกิริยามารยาทไม่สุภาพ วางท่าใหญ่คุยเชื่อง หรือข่มขู่ ผู้ที่ทนงจะต้องการสนทนา ดังนั้น พึงหลีกเลี่ยงกิริยาท่าทีเหล่านี้เสีย เพราะจะทำให้งานในหน้าที่ของท่านล้มเหลว

2. การตั้งคำถาม เมื่อท่านได้สนทนากับผู้ที่จะถูกเก็บข้อมูล เป็นอันดีแล้ว ท่านจะต้องหาจังหวะสนทนาเรื่องที่ท่านสนใจ หรือ มาหาเรื่อง ท่านพึงเห็น อย่างไรก็ดีในการตั้งคำถามนี้เป็นศิลปะของแต่ละบุคคล มีข้อระวัง

ระเบียบการถ่ายทอด เทคโนโลยีระหว่างประเทศ

ผศ. วิรัช ธนศรว
คณะเศรษฐศาสตร์

การถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศสามารถที่จะถ่ายทอดได้สองวิธี คือ วิธีแรก ถ่ายทอดโดยการให้ความรู้ทางเทคนิควิทยา เช่น การให้ใบอนุญาตใช้เทคนิควิทยา หนังสือเกี่ยวกับวิทยานั้น ๆ หรือโครงการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิควิทยาจากประเทศที่พัฒนาแล้ว การถ่ายทอดเทคโนโลยีวิธีนี้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจและความสามารถของประชาชนในประเทศผู้รับที่จะนำเทคนิควิทยานั้นมาใช้ประโยชน์ การถ่ายทอดเทคโนโลยีวิธีที่สองนั้น ถ่ายทอดโดยผ่านทางวิสาหกิจหลายชาติ (Multinational Enterprise) วิสาหกิจหลายชาติเหล่านี้เป็นผู้พัฒนาเทคนิควิทยาใหม่ ๆ ขึ้นมาและนำไปใช้ในประเทศต่าง ๆ ซึ่งคนเข้าไปลงทุน การถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยผ่านทางวิสาหกิจหลายชาติไปยังประเทศที่กำลังพัฒนานั้น ได้ก่อให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจแก่ประเทศที่กำลังพัฒนาหลายประการด้วยกัน ทั้งนี้เนื่องจากวิสาหกิจหลายชาติเป็นวิสาหกิจของเอกชนที่ทำการค้าโดยมุ่งหวังกำไรเป็นสำคัญ ดังนั้น วิสาหกิจหลายชาติเหล่านี้จึงพยายามปิดบัง ไม่พยายามถ่ายทอดเทคโนโลยีให้ หรือให้เทคโนโลยีที่ล้าสมัยแล้ว และในบางครั้งใช้เทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสมกับประเทศผู้รับทำให้เกิดการว่างงาน ในส่วนของกลุ่มแรงงานที่ไม่มี ความชำนาญ การถือประโยชน์จากการที่มีเทคนิควิทยาที่ก้าวหน้ากว่าเข้าไปลงทุนในประเทศที่กำลังพัฒนา และพยายามกีดกันการถ่ายทอดเทคโนโลยีพร้อมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสมต่อสภาพทางเศรษฐกิจ โดยมุ่งหวังกำไรเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เป็นการขัดขวางการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างมาก ดังนั้น กลุ่มของประเทศที่กำลังพัฒนาจึงพยายามร้องเรียนต่อองค์การสหประชาชาติให้มีการวางระเบียบการปฏิบัติว่าด้วยการถ่ายทอดเทคโนโลยีขึ้น และในการประชุมใน เรื่องการค้าและการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติ (UNCTAD) ครั้งที่ 3 ที่ซานดีเอโก ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อปี 1973 ได้มีการแต่งตั้งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญขึ้น เพื่อทำการศึกษาและยกร่างระเบียบการปฏิบัติที่เป็นสากลขึ้น

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญนี้ได้ประชุมกันสองครั้ง ในปี 1975 ในการประชุมนี้ กลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา (กลุ่ม 77) และ

กลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว (กลุ่ม B) ได้เสนอระเบียบการปฏิบัติระหว่างประเทศเกี่ยวกับกาถ่ายทอดเทคโนโลยี (International Code of Conduct of Transfer of Technology) ต่อที่ประชุม

ระเบียบการปฏิบัติที่เสนอโดยกลุ่ม 77

หลักและวัตถุประสงค์ที่สำคัญซึ่งเสนอโดยกลุ่ม 77 คือ

1. เพื่อยกระดับขีดความสามารถทางเทคนิควิทยาของชนชาติในประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา
2. เพื่อเสริมสร้างการที่จะให้ได้มาซึ่งวิทยาการต่าง ๆ ในราคาและต้นทุนที่ยุติธรรมและมีเหตุผลทั้งทางตรงและทางอ้อม พร้อมทั้งวางระเบียบการปฏิบัติในการโอนราคา (Transfer Pricing) การโอนบัญชี (Transfer accounting)

3. เสริมสร้างให้มีการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีวิทยาอย่างเปิดเผย เพื่อให้ผู้รับได้มีโอกาสเลือกสาระของวิทยาการประเมินต้นทุน และเลือกองค์การหรือสถาบันที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดเทคโนโลยี

กลุ่ม 77 ได้เสนอซึ่งขอบเขตของการใช้ระเบียบนี้ กลุ่ม 77 ได้เสนอว่าระเบียบนี้ควรจะควบคุมซึ่งการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีวิทยาทุกชนิด ทั้งที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนโดยไม่คำนึงถึงรูปแบบของกฎหมายที่ควบคุมมัน พร้อมทั้งควบคุมการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีวิทยาของวิสาหกิจข้ามชาติ (Transnational enterprises) หรือวิสาหกิจต่างชาติประเภทอื่น ๆ กลุ่ม 77 ต้องการให้มีการยอมรับสิทธิของรัฐที่จะออกกฎหมายนโยบายและ หรือกฎหมายสำหรับวางระเบียบในการถ่ายทอดวิทยาการรวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ในการประเมิน ต่อรองข้อตกลงและการจัดการเพื่อการถ่ายทอดเทคโนโลยี

ในระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติและการจัดการเกี่ยวกับการโอนเทคโนโลยี กลุ่ม 77 ได้เสนอให้มีบทบัญญัติห้ามการปฏิบัติและการจัดการที่มีการจำกัดวิทยาการทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีผลไปในทางลบต่อเศรษฐกิจของประเทศที่รับเทคโนโลยี กลุ่ม 77 ได้ร่างข้อห้ามการปฏิบัติและการจัดการ 77 ข้อขึ้น ซึ่งระเบียบนี้แบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ 6 กลุ่ม คือ

1. ในการควบคุมการใช้ การปรับปรุงเพื่อนำมาใช้ และการเลียนแบบซึ่งวิทยาการและความสามารถของการพัฒนาวิทยาการของประเทศผู้รับ อย่างเช่น การมีข้อห้ามหรือข้อจำกัดในการใช้วิทยาการหลังจากที่ข้อตกลงได้หมดอายุไปแล้ว

2. ในเรื่องที่เกี่ยวข้องการที่จะให้ได้มาซึ่งวิทยาการที่กำหนดขึ้นของประเทศที่ต้องการเทคโนโลยี เช่น มีการจำกัดขอบเขตของประเทศผู้รับในการที่จะได้มาซึ่งการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ และจำกัดการจำหน่ายจ่ายแจกวิทยาการที่เกี่ยวข้องกันนั้น

3. เกี่ยวพันกับเสรีภาพทางการค้าและเทคนิควิทยาของผู้ที่ต้องการ เช่น พยายามนำปัจจัยมาจากต่างประเทศ เครื่องมือและส่วนประกอบอะไหล่ เทคนิคและการบริหาร บุคคลมาจากแหล่งภายนอก และทำให้เกิดการที่วิสาหกิจคิดราคาสูงกว่าราคาปกติ

4. เกี่ยวพันกับการชำระเงิน เช่น ผู้ผูกพันผู้รับในการที่จะเปลี่ยนการชำระวิชากรให้เป็นทุน

5. เกี่ยวกับระยะเวลาของการแลกเปลี่ยน เช่น ต้องการที่จะให้ผู้รับทำการชำระเงินดอลลาร์ระยะเวลาที่ทำการผลิตสินค้าหรือในระหว่างที่นำขบวนการณ์ไปใช้โดยไม่มีกำหนดระยะเวลาให้แน่ชัด

6. การปฏิบัติและการจัดการอื่น ๆ เช่น การตัดผู้จำหน่ายออกจากกรรับผิดชอบเนื่องจากการผลิตสินค้าที่เสียหายโดยประเทศผู้รับซื้อผลิตโดยใช้เทคโนโลยีที่ได้รับมา

แบบร่างของกลุ่ม 77 ยังกำหนดให้มีหลักประกันในการที่วิสาหกิจที่จัดหาเทคโนโลยีควรจะอนุญาตให้มีการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีและให้ตนเองเดียวกัน วิสาหกิจของประเทศผู้รับควรที่จะให้หลักประกันตอบ รัฐบาลของประเทศผู้รับอย่าง คือ การ ปรึกษา เน้นเพื่ เติง เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยี เช่น เทคโนโลยี การ คัดเลือกที่เหมาะสมที่สุดสำหรับประเทศผู้รับภายใต้ความสามารถของผู้จัดหา

กลุ่ม 77 ยังร่างมาตรการต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลของประเทศที่พัฒนาแล้วควรที่จะให้สิทธิพิเศษต่อประเทศที่กำลังพัฒนาในมาตรการต่าง ๆ เหล่านี้ที่สำคัญ คือ การให้สิทธิพิเศษเพื่อให้แน่ใจว่าสิทธิของผู้ถือสิทธิบัตรของเทคนิควิทยา จะไม่นำมาใช้เพื่อจำกัดสินค้าเข้าจากประเทศที่กำลังพัฒนา นอกจากนี้ ยังมีมาตรการเกี่ยวกับการให้สินเชื่อในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศผู้รับ ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายและการตัดสินข้อขัดแย้งกลุ่ม 77 เน้นถึงการให้กฎหมายของประเทศผู้รับเกี่ยวกับการให้สินเชื่อในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศผู้รับ ในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายและการตัดสินข้อขัดแย้ง กลุ่ม 77 เน้นถึงการให้กฎหมายของประเทศผู้รับ

ข้อเสนอของกลุ่มประเทศสังคมนิยม (กลุ่ม D)

กลุ่ม D ไม่ได้เสนอรายละเอียดของร่างแต่ยอมรับที่จะให้มีระเบียบขึ้นซึ่งระเบียบที่เป็นสากลที่วางอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกัน และเคารพในอธิปไตยของประเทศ พร้อมทั้งไม่มีการลำเอียงทางด้านการค้าระหว่างประเทศ นอกจากนี้ กลุ่ม D ซึ่งเสนอให้การตกลงระหว่างรัฐกับรัฐ ควรที่จะแยกออกจากระเบียบนี้

ความก้าวหน้าของการประชุมเพื่อวางระเบียบ

ในการประชุมของ องค์การ ครั้งที่ 4 ในเดือน พฤษภาคม 1976 ที่กรุงไนโรบี ประเทศเคนยา ได้มีการระเบียบการปฏิบัติที่เสนอโดยกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว (กลุ่ม B)

ข้อเสนอของกลุ่ม B มีหลักอยู่ว่า

1. รัฐบาลของแต่ละประเทศมีสิทธิที่จะออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการโอนเทคโนโลยีภายใต้ขอบเขตของกฎหมายระหว่างประเทศและเป็นไปตามสิทธิที่มีการยอมรับและข้อผูกพัน

2. การโอนวิทยาการต่าง ๆ เป็นการโอนแต่ละกรณีไป

3. การรับวิทยาการควรที่จะอยู่บนพื้นฐานของการยอมรับข้อตกลงทั้งสองฝ่าย ขอบเขตของการใช้ระบบนี้ กลุ่ม B เห็นว่าควรที่จะครอบคลุมทั้งเทคนิควิทยาที่มีเจ้าของ และไม่มีเจ้าของ และสิทธิจากการเป็นเจ้าของนั้น แต่ไม่รวมถึงขอบเขตของการใช้ที่เกี่ยวกับการขายสินค้า

นอกจากนี้ กลุ่ม B ได้ยอมรับสิทธิของรัฐบาลผู้ให้และผู้รับในการที่จะออกพระราชบัญญัติ และนโยบายเกี่ยวกับการโอนเทคโนโลยี ทั้งนี้ ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายระหว่างประเทศ สนธิสัญญาและข้อตกลงระเบียบการปฏิบัติต่าง ๆ ควรที่จะมีการแจ้งให้ทราบและการเปลี่ยนแปลงระเบียบนี้ ควรที่จะคำนึงถึงสิทธิของผู้ให้และผู้รับวิทยาการ นอกจากนี้ กลุ่ม B ยังแนะนำให้มีการตั้งระบบการโอนที่เหมาะสมเพื่อให้มีกฎหมายคุ้มครองสิทธิทางทรัพย์สินของอุตสาหกรรม

ในบทอื่น ๆ กลุ่ม B ได้ร่างเกี่ยวกับการรับผิดชอบของผู้ให้กับผู้รับเทคนิควิทยา ผู้ให้กับผู้รับเทคนิควิทยาควรที่จะกระทำการ โอนเพื่อให้ได้ประโยชน์ร่วมกันทุกฝ่าย และผู้ให้ควรที่จะสนองตอบต่อสภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศผู้รับ พร้อมทั้งรับประกัน การที่จะให้เทคโนโลยีตรงตามข้อตกลงและใช้ได้อย่างถูกต้อง

เกี่ยวกับการตกลงข้อขัดแย้งร่างของกลุ่ม B ต้องการให้ทุกฝ่ายมีสิทธิในการเลือกกฎหมายของประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อตัดสินข้อขัดแย้ง และจะถือว่าผู้รับเป็นผู้จัดหาตกลงกัน ร่างนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เกี่ยวข้องอนุญาตให้คนกลางเข้ามาไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้ง

**ค่าพยากรณ์การเงิน :
ควรหรือไม่ควรได้รับการเปิดเผยให้รู้ทั่ว ๆ กัน**

อ. วิภาดา ศุภพันธ์
คณะบริหารธุรกิจ

สถาบันผู้สอบบัญชีรับอนุญาตอเมริกัน (American Institute of Certified Public Accountants) ได้ให้คำนิยามค่าพยากรณ์การเงินไว้ดังนี้ "ค่าพยากรณ์การเงินคือค่าคาดคะเนที่อาจเป็นไปได้มากที่สุดเกี่ยวกับฐานะการเงิน ผลการดำเนินงาน และการเปลี่ยนแปลงในฐานะการเงินสำหรับหนึ่งงวดอนาคตหรือมากกว่า" ตามปกติ ผู้บริหารในธุรกิจใดธุรกิจหนึ่งมักจัดทำค่าพยากรณ์การเงินของธุรกิจนั้นขึ้นมา และค่าพยากรณ์การเงินของเขาคงจะเชื่อถือได้มากที่สุด มากกว่าบุคคลภายนอกที่พึ่งรวบรวมทั้งบรรดาโหราจารย์ทั้งหลายด้วย เพราะผู้บริหารเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในธุรกิจนั้นเป็นอย่างดี สามารถหาข้อมูลได้มากและมีคุณภาพดีกว่า เมื่อบุคคลหรือองค์การจะตัดสินใจปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจหนึ่ง เช่น ตัดสินใจลงทุน ตัดสินใจเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงิน หรือตัดสินใจออกกฎหมายต่าง ๆ เขาย่อมมีความต้องการค่าพยากรณ์การเงินที่เชื่อถือได้มากที่สุดนั่นเองเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจของเขา ถ้าเช่นนั้น เราควรเผยแพร่ค่าพยากรณ์การเงินที่จัดทำโดยหน่วยธุรกิจเองให้กับบุคคลหรือองค์การต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างทั่วถึงหรือไม่

ข้อสนับสนุนและข้อคัดค้าน

ข้อคำถามที่ว่าค่าพยากรณ์การเงินที่จัดทำโดยหน่วยธุรกิจควรได้รับการเปิดเผยโดยทั่วไปหรือไม่นั้น เราจะต้องเริ่มต้นด้วยการสรุปถึงข้อสนับสนุนและข้อคัดค้านในการเปิดเผยเช่นนั้น

ข้อสนับสนุน

(1) **ช่วยให้อะไรและข้อมูลไหลเวียนอย่างยุติธรรม** บุคคลทุกคนควรมีโอกาสที่จะได้รับข้อมูลไปอย่างเท่าเทียมกันเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจของเขา ถ้าไม่นำค่าพยากรณ์การเงินเปิดเผยโดยทั่วไปแล้ว จะมีบุคคลหรือองค์การบางกลุ่มเท่านั้นที่จะได้ข้อมูลนั้นไป อันเป็นการไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง

(2) **ช่วยให้อะไรและเงินลงทุนไหลเวียนอย่างมีประสิทธิภาพ** การเปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินจะทำให้กระแสเงินลงทุนไหลเข้าสู่ธุรกิจที่ทำการใดสูงกว่า กล่าวอีกนัยหนึ่งธุรกิจที่มีความสามารถในการทำการใดสูงกว่าจะมีค่าของเงินลงทุนสูงกว่า ตรงกันข้าม ถ้าไม่มีการเปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินหรือขาดความถูกต้องในค่าพยากรณ์การเงิน ก็จะนำไปสู่การขาดประสิทธิภาพในการไหลเวียนของกระแสเงินลงทุนด้วย ผลก็คือ ธุรกิจที่มีความสามารถในการทำการใดต่ำกว่าจะได้ประโยชน์จากสภาพการณ์เช่นนั้น

(3) **ช่วยให้อะไรและแผนเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ** มองในแง่ของเศรษฐกิจโดยรวม ถ้าค่าพยากรณ์การเงินที่ใกล้เคียงความเป็นจริงถูกเปิดเผยออกไป นักเศรษฐศาสตร์จะสามารถทราบแนวโน้มของ variables ต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจได้ ไม่ว่าจะเป็นระดับการขยายหรือการจ้างแรงงาน จึงสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการวางแผนเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อคัดค้าน

(1) การพยากรณ์การเงินนั้นมักมีปัญหาบางอย่างที่ไม่อาจแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ได้ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เช่น

— ปัญหาเกี่ยวกับความถูกต้องของค่าพยากรณ์ โดยลักษณะแล้ว การพยากรณ์ไม่มีโอกาสทำได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ เพราะการพยากรณ์นั้นต้องทำการคาดคะเนเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคตซึ่งเราไม่มีโอกาสทราบหรือพิสูจน์ว่าถูกต้องได้ล่วงหน้า ผลก็คือ ค่าพยากรณ์อาจไม่ได้รับความเชื่อถือ

— ปัญหาเกี่ยวกับการ update ค่าพยากรณ์ เมื่อข้อสมมุติต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่ควรจะเป็น ธุรกิจต้องทำการ update ค่าพยากรณ์แต่เป็นไปไม่ได้ที่ธุรกิจจะ update ทุกกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลง ถ้าเช่นนั้น มีหลักเกณฑ์อะไรบ้างที่กำหนดว่าการ update ควรทำกันเมื่อไร หลักเกณฑ์เช่นว่านั้นกำหนดได้แน่หรือ

(2) ธุรกิจมีแนวโน้มที่จะตกแต่งค่าพยากรณ์การเงินให้คิดไปจากที่ควรจะเป็น ถ้าไม่มีการควบคุมที่ดีพอ ธุรกิจอาจจงใจทำเช่นนั้นเพื่อผลประโยชน์ของธุรกิจเอง

(3) **มีผลเสียต่อเศรษฐกิจโดยรวม** ถ้าค่าพยากรณ์การเงินไม่อาจทำได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง นอกจากไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้ว ยังอาจมีผลเสียต่อเศรษฐกิจโดยรวมรวมได้ กล่าวคือ

— ทำให้ตลาดหลักทรัพย์ปั่นป่วน เช่นในกรณีที่ค่าพยากรณ์การเงินระบุไว้ว่าธุรกิจจะทำกำไรได้สูง แต่ผลจริง ๆ กลับทำได้ต่ำกว่าที่พยากรณ์ไว้อย่างมาก ราคาหุ้นจะขึ้นลงอย่างรวดเร็วและเป็นจำนวนมาก ถ้าธุรกิจส่วนมากเป็นเช่นนี้ ตลาดหลักทรัพย์จะไม่มีเสถียรภาพ

— ทำให้วางแผนเศรษฐกิจผิดพลาด ถ้าค่าพยากรณ์การเงินที่ผิดพลาดมาก ๆ ถูกเปิดเผย แล้วนักเศรษฐศาสตร์นำไปใช้ประกอบการวางแผนเศรษฐกิจของชาติ จะทำให้แผนนั้นผิดพลาด ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่จะเป็น

เงื่อนไขที่กำหนดค่าตอบ

เมื่อพิจารณาให้ถี่ จะเห็นได้ว่าข้อสนับสนุนและข้อคัดค้านข้างต้นได้แอบแฝงไว้ด้วยข้อสมมุติที่แตกต่างกันเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม อาจกล่าวได้ว่า สำหรับข้อสนับสนุนทุกข้อต่างได้ทำขึ้นโดยมีข้อสมมุติว่าสภาพสังคมได้พัฒนาจนมีเงื่อนไข 3 ประการข้างต้นนี้ประกอบกันแล้ว กล่าวคือ

- (1) ธุรกิจสามารถทำค่าพยากรณ์การเงินได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
- (2) มีผู้สนใจในค่าพยากรณ์การเงินมากพอสมควร
- (3) มีองค์กรที่สามารถควบคุมให้ธุรกิจเปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินโดยสุจริตได้

แต่สำหรับข้อคัดค้านกลับทำขึ้นโดยมีข้อสมมุติว่าสังคมไม่มีเงื่อนไขทั้ง 3 ประการดังกล่าว ดังนั้น ถ้าสังคมใดในความเป็นจริง มีเงื่อนไขทั้ง 3 ประการนี้ในอยู่ สังคมนั้นก็ควรให้เปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินโดยทั่วไปได้ เพราะข้อสนับสนุนทุกข้อเป็นจริง และข้อคัดค้านทุกข้ออาจตกไป การเปิดเผยจึงมีผลดีมากกว่าผลเสีย ตรงกันข้าม ถ้าสังคมใดไม่มีเงื่อนไขทั้ง 3 ประการดังกล่าว การเปิดเผยโดยทั่วไปก็ควรถูกชะลอไว้ก่อน

อนึ่ง สำหรับข้อคัดค้านในแง่ที่ว่า ค่าพยากรณ์การเงินไม่อาจทำได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์นั้น เป็นข้อคัดค้านที่จะเป็นจริงเสมอไป แต่อย่างไรก็ตาม จาก วิจัยจำนวนมากในสหรัฐอเมริกา ให้ข้อสรุปว่า เมื่อสภาพแวดล้อมได้วิวัฒนาการมาถึงระดับหนึ่ง การพยากรณ์การเงินอาจทำได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ตัวอย่างเช่น

— จากการวิจัยของ Charles L. McDonald ได้ผลมาว่า ทำไรที่พยากรณ์ไว้จะสูงกว่าทำไรที่เกิดขึ้นจริงโดยเฉลี่ย 10.2%

— จากการวิจัยของ R. Austin Daily พบว่า ใน 12 บริษัทที่เขาทำการศึกษามีเพียงบริษัทเดียวเท่านั้นที่รายได้ซึ่งได้พยากรณ์ไว้มีผลแตกต่างจากรายได้ที่เกิดขึ้นจริงโดยเฉลี่ยสูงกว่า 10% อีก 11 บริษัทมีผลแตกต่างไม่เกิน 10%

ถ้าการพยากรณ์ทำได้ใกล้เคียงความจริงพอสมควร และผู้อ่านค่าพยากรณ์ก็ยอมรับซึ่งข้อจำกัดนี้ ข้อคัดค้านดังกล่าวก็ควรผ่านไป

ค่าตอบสำหรับประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยนั้น อันที่จริง ก็ได้มีการเปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินกันอยู่บ้างแล้วแต่เป็นไปในวงแคบและบางทีก็ไม่เป็นทางการ เช่น ค่าพยากรณ์การเงินที่ปรากฏในรายงานประจำปีที่มีไปยังผู้ถือหุ้น หรือค่าพยากรณ์การเงินที่ปรากฏในรูปของงบประมาณที่ทำขึ้นเพื่อยื่นต่อธนาคารพาณิชย์ในกรณีที่ย่อกู้ยืมเงิน เป็นต้น แต่สำหรับการเปิดเผยโดยทั่วไปนั้น ยังไม่มี และไม่มีกฎหมายใดระบุไว้เกี่ยวกับการเปิดเผยค่าพยากรณ์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะ เป็นประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 285 (กำหนดให้บริษัทจำกัดและห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนจัดทำงบดุล รวมทั้งบัญชีกำไรและขาดทุนของปีที่แล้วให้เป็นต้นต่อกระทรวงพาณิชย์) หรือพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2517 (บัญญัติให้บริษัทซึ่งได้จดทะเบียนหลักทรัพย์ไว้กับตลาดหลักทรัพย์หรือบริษัทซึ่งได้รับอนุญาตให้ซื้อหรือขายหลักทรัพย์ของตนในตลาดหลักทรัพย์เปิดเผยฐานะการเงิน และผลการดำเนินงานที่ส่งไปแล้วผ่านคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย) ก็มีได้ระบุไว้แต่อย่างใดทั้งสิ้น แต่ก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะกฎหมายที่ใช้กันอยู่อาจไม่เหมาะสมก็ได้ ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า โดยข้อเท็จจริงแล้ว ในประเทศไทยควรให้เปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินโดยทั่วไปแล้วหรือยังในขณะนี้

ค่าตอบน่าจะเป็นอย่างยิ่งไม่มีเชิงเวลาให้มีการเปิดเผยโดยทั่วไป ทั้งนี้เพราะประเทศไทยยังไม่มีเงื่อนไขทั้ง 3 ประการที่ได้กล่าวไว้ในตอนก่อน กล่าวคือ

เมื่อพิจารณาเงื่อนไขประการแรก เราอาจกล่าวได้อย่างค่อนข้างแน่ใจว่า หน่วยธุรกิจส่วนใหญ่ในเมืองไทยไม่สามารถทำค่าพยากรณ์การเงินให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้ สาเหตุประการสำคัญอาจไม่ได้อยู่ที่ว่าผู้บริหารของหน่วยธุรกิจไม่มีความรู้ความสามารถ แต่น่าจะอยู่ที่ว่าเศรษฐกิจในขณะนี้มีแนวโน้มมากจนแทบจะไม่สามารถคาดคะเนอะไรได้เลย

สำหรับเงื่อนไขประการที่สองนั้น เราอาจกล่าวได้อย่างแน่ใจที่เดียวว่า เมืองไทยไม่มีผู้สนใจในค่าพยากรณ์การเงินเท่าใดนัก สาเหตุที่สำคัญเพราะประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศไม่มีเงินออมมากพอที่จะไปลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ได้ เมื่อไม่ลงทุนก็ไม่สนใจค่าพยากรณ์การเงิน หลักฐานการไม่ลงทุนในธุรกิจของประชาชน ให้อุบัติได้จากจำนวนที่จำกัดมากของผู้ "เล่นหุ้น" ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และที่มีจำนวนจำกัดก็ยังไม่ใช่เพราะประชาชนส่วนใหญ่ไปซื้อกันแต่ทองคำ หรือแอบซ่อนเงินกันเอาไว้ในไหฝังเอาไว้ในดินแต่อย่างใด แต่คงเพราะขาดสันทันจริงๆ มากกว่า สำหรับเงื่อนไขประการสุดท้าย เราอาจกล่าวได้อย่างแน่ใจได้ว่า ไม่มีองค์กรใดในประเทศไทยที่สามารถควบคุมให้หน่วยธุรกิจเปิดเผยค่าพยากรณ์การเงินโดยสุจริต

สภาพแวดล้อมเป็นพิษ ในแง่ระบบตลาด

อ. คารณี อัครานิชย์
คณะเศรษฐศาสตร์

เราอาจพิจารณาการจัดสภาพแวดล้อมว่าเป็นปัญหาของการจัดสรรทรัพยากร และบริการที่มีอย่างจำกัดไปในระหว่างวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่แข่งขันกัน เช่น แม่น้ำ ซึ่งเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งในแง่ของสภาพแวดล้อม เราสามารถใช้แม่น้ำเป็นที่แหล่งปฏิภูลต่าง ๆ หรือใช้เป็นทางเลือกปลาเพื่อไวหาก็ได้ แต่เราไม่สามารถใช้แม่น้ำนั้นเพื่อให้อากาศบริสุทธิ์วัตถุประสงค์ทั้ง 2 อย่างได้พร้อม ๆ กัน มองในระยะยาวการใช้แม่น้ำเพื่อวัตถุประสงค์ทั้ง 2 อย่างนั้นจะขัดกัน เพราะปลาต้องการน้ำที่สะอาดเพื่อดำรงชีวิต แต่สิ่งปฏิภูลจะทำให้เกิดสิ่งที่เป็นพิษแก่ปลา การจะเลือกใช้แม่น้ำสำหรับวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งจะมีต้นทุนเกิดขึ้น ซึ่งต้นทุนนั้นก็คือโอกาสที่จะใช้แม่น้ำสำหรับวัตถุประสงค์อีกอย่างหนึ่งที่เราละไป เช่น ถ้าเราใช้แม่น้ำเป็นที่แหล่งปฏิภูล ต้นทุนที่จะเกิดขึ้นก็คือประโยชน์ที่จะได้จากเราเอาแม่น้ำนั้นไปใช้เลือกปลา ซึ่งเราไม่ได้ทำ ในทางเศรษฐศาสตร์ เราเรียกต้นทุนชนิดนี้ว่า "ต้นทุนค่าเสียโอกาส" (Opportunity cost) ซึ่งการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ในโลกทางเศรษฐกิจจะถือว่าจะมีต้นทุนชนิดนี้เกิดขึ้นเสมอ และจะเป็นเครื่องมือช่วยให้เราเข้าใจว่าทรัพยากรสิ่งแวดล้อมทั้งหลาย ถูกจัดสรรไปใช้ตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งแข่งขันกันอย่างไร

เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องทำความเข้าใจว่าทำไมระบบตลาดในระบบเศรษฐกิจจึงประสบกับความล้มเหลว คือไม่สามารถที่จะจัดสรรทรัพยากรสิ่งแวดล้อมไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพได้ ถ้าเราต้องการที่จะปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น สาเหตุสำคัญที่ทำให้ระบบตลาดล้มเหลว เนื่องจาก

1. ไม่มีมีการนำระบบที่มีความหมายถูกต้องมาใช้ปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิความเป็นเจ้าของในทรัพย์สิน (property rights) ที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม เนื่องจากไม่มีใครเป็นเจ้าของทรัพยากรสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น จึงไม่มีราคาเกิดขึ้นเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องแต่ละคนก็ไม่สามารถตัดสินใจใช้ทรัพยากรเหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง และผู้ที่ตัดสินใจก็ไม่มีสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจที่จะทำให้รู้ถึงคุณค่าของทรัพยากรต่าง ๆ เหล่านี้

2. โดยลักษณะตามธรรมชาติแล้ว สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ถือว่าเป็นสินค้าสาธารณะ (public goods) ซึ่งจำเป็นต้องให้รัฐบาลเข้าไปเกี่ยวข้อง เพื่อจะได้เกิดความมั่นใจว่าสินค้าสาธารณะเหล่านั้นจะได้รับการผลิตและการจัดสรรในจำนวนที่เหมาะสม ทั้งนี้เพราะตลาดเอกชนไม่สามารถจะดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะทำให้การจัดสรรทรัพยากรเป็นไปอย่างไม่ถูกต้อง

นักเศรษฐศาสตร์ได้ให้ความหมายของระบบตลาดไว้ 2 ประการด้วยกัน คือ

1. หมายถึงการดำเนินงานและการจัดการต่าง ๆ ทางด้านสถาบัน และวัฒนธรรมที่ให้แนวทางในการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ โดยการกำหนดราคาให้กับทรัพยากรนั้น ๆ
2. หมายถึงรูปแบบทางวิชาการที่จำลองระบบตลาดทั้งระบบและหน้าที่ของระบบตลาด

นักเศรษฐศาสตร์มักจะสนใจระบบการทำงาน ของตลาดนั้น มีลักษณะหรือรูปแบบที่ได้อธิบายของ ความต้องการของประชาชนในสังคมนั้น ๆ หรือไม่ ระบบเศรษฐกิจจะเป็นผู้ควบคุมการดำเนินงานของระบบตลาดให้เป็นไปตามหน้าที่ และคอยพิจารณาว่าระบบตลาดช่วยให้สังคม มีสวัสดิการสูงสุดเพียงใด ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมหรือเสรีประชาธิปไตย ต่างก็มีหน้าที่ให้ โครงสร้างในการตัดสินใจเลือกสรรการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ อย่างจำกัด อันจะช่วยให้อสังคมนำมาจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ไปตามความต้องการของผู้บริโภคในสังคมนั้น นักเศรษฐศาสตร์ได้วิเคราะห์รูปแบบของระบบตลาดตามอุดมคติไว้ว่าจะต้องมีลักษณะเช่นไรอย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทางเศรษฐกิจ การวิเคราะห์ที่ใช้หลักอุปสงค์ และอุปทาน โดยที่อุปสงค์แสดงให้เห็นถึงรสนิยมของบุคคล การกระจาย รายได้ในสังคมตลอดจนความเต็มใจส่วนเพิ่มของผู้บริโภค ที่จะจ่ายซื้อสินค้า (marginal willingness to pay) ส่วนอุปทานจะแสดงให้เห็นถึงจำนวนของผู้ขายที่จะเสนอขาย ในระดับราคาต่าง ๆ ในกรณีของตลาดแข่งขันอย่างสมบูรณ์ เส้นอุปทานจะชี้ให้เห็นถึงต้นทุนส่วนเพิ่ม (marginal cost) ของการผลิตสินค้าชิ้น ๆ ราคาคุณภาพที่เกิดขึ้นในตลาด จะแสดงให้เห็นถึงความเต็มใจส่วนเพิ่มของผู้บริโภคจะเท่ากับต้นทุนส่วนเพิ่มของผู้ผลิต สภาวะเช่นนี้แสดง ถึงการจัดสรรทรัพยากรที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพทาง เศรษฐกิจ แต่อย่างไรก็ตามสภาวะนี้มีข้อจำกัดที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ

1. จะต้องมีการกำหนดการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ต้องมีกฎหมายข้อกำหนดต่าง ๆ เพื่อมาควบคุมการกระจาย รายได้ และทรัพยากรของสังคมให้เป็นธรรม
2. จะต้องนำเอาความเป็นเจ้าของ และการควบคุม ทรัพยากรต่าง ๆ มาร่วมพิจารณาในการจัดการสภาพแวดล้อม ด้วย เพราะทั้ง 2 สิ่งนี้เป็นลักษณะที่จะทำให้ตลาดแบบ อุดมคติแตกต่างไปจากตลาดในสภาพที่เป็นจริง และยังจะเป็นตัวที่ก่อให้เกิดความล้มเหลวของระบบตลาด อันจะทำให้การจัดสรรทรัพยากรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพด้วยการที่ตลาดจะกำหนดราคาได้อย่างถูกต้องนั้น จะต้องมีการแสดงถึงความเป็นเจ้าของสินค้าหรือทรัพยากรอย่างชัดเจน ผู้ที่มีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของสามารถที่จะห้ามผู้อื่น มาใช้หรือได้รับผลประโยชน์หรือทำให้ทรัพย์สินนั้นเสียหาย โดยปราศจากการจ่ายค่าตอบแทนหรือชดเชยให้ ซึ่งการกระทำเช่นนี้เรียกว่า "spill over effect" หรือ externalities การกำหนดสิทธิในทรัพย์สินเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ ระบบเศรษฐกิจ เพราะจะทำให้เราสามารถจัดสรรทรัพยากร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น มีโรงงานทำกระดาษ และ โรงงานทำเบียร์ตั้งอยู่ริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง โดยที่โรงงานทำกระดาษตั้งอยู่ต้นน้ำ และท้ายเขของเสียลงไปในแม่น้ำ ทำให้โรงงานทำเบียร์ ซึ่งใช้น้ำในแม่น้ำนั้นในการผลิตเบียร์ ได้รับความเสียหาย โดยต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการทำ น้ำให้สะอาด ซึ่งโรงงานทำกระดาษไม่ได้พิจารณาถึงค่า ใช้จ่ายนั้น และไม่มีสิ่งจูงใจที่จะเลิกจ่ายของเสียลงไปในแม่น้ำ ทั้งโรงงานทำกระดาษและโรงงานทำเบียร์ ต่างก็คิดว่าโรงงานของตนมีสิทธิในการใช้น้ำ โดยที่สิทธิเช่นนั้น ไม่ได้มีระบุไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน

สมมติว่าโรงงานทำเบียร์ 2 โรงงาน ตั้งอยู่ในแม่น้ำ แต่เพียงผู้เดียว โรงงานทำกระดาษจะปล่อยน้ำเสียลงไปในแม่น้ำนั้น เพื่อเป็นที่ถ่ายของเสีย โดยต้องยินยอมจ่ายเงิน

ให้กับโรงงานทำเบียร์ในมูลค่าที่มากกว่าที่โรงงานทำเบียร์ จะได้จากการใช้น้ำสะอาด และโรงงานทำเบียร์ก็จะมีสิทธิ ในแม่น้ำนั้นตามกฎหมาย ที่จะห้ามโรงงานทำกระดาษทำ ความเสียหายให้แก่โรงงานทำเบียร์ดังที่กล่าวมาแล้ว ในทาง ตรงกันข้าม ถ้าโรงงานทำกระดาษมีกรรมสิทธิ์ในการใช้ แม่น้ำแต่เพียงผู้เดียว โรงงานทำกระดาษก็จะขายน้ำที่ สะอาดให้แก่โรงงานทำเบียร์ ถ้าผลตอบแทนที่ได้สูงกว่า การใช้แม่น้ำนั้นเป็นที่ถ่ายของเสีย นั่นคือจะมีค่าเสียโอกาส เกิดขึ้น

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า การกระทำของคนหนึ่ง จะส่งผลกระทบต่ออีกคนหนึ่ง ทั้งในทางดีและไม่ดี แต่ เนื่องจากไม่มีมีการกำหนดสิทธิในทรัพย์สินอย่างแน่ชัด และ ไม่มีข้อบังคับใด ๆ เกี่ยวกับ การชดเชยค่าเสียหาย ซึ่งก็เท่ากับว่าไม่มีราคาเกิดขึ้น ดังนั้น จึงไม่มีสิ่งจูงใจที่จะทำให้บุคคล ทั้ง 2 ฝ่ายตัดสินใจทำในสิ่งที่ดีที่สุด และยังก่อให้เกิดความ แตกต่างกันระหว่างมูลค่าทางสังคม และมูลค่าทางตลาด (market value) หรือมูลค่าส่วนเอกชน (private values) เนื่องจากผู้ที่ทำให้อากาศเป็นพิษไม่ต้องจ่ายชดเชย ให้กับผู้อื่นที่ได้รับความเสียหาย จึงเป็นเหตุให้เขาสามารถ ถ่ายของเสียลงไปในสภาพแวดล้อมได้เรื่อย ๆ จนกระทั่ง มูลค่าเพิ่ม (marginal value) ของการกระทำเช่นนั้นเป็น ศูนย์สำหรับเขา แม้ว่าต้นทุนส่วนเพิ่มทางสังคม (marginal social cost) จะมากกว่าศูนย์ก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ สภาพแวดล้อมมีอัตราการเป็นพิษเพิ่มมากขึ้น

สำหรับลักษณะแวดล้อมในแง่ที่เป็นสินค้าสาธารณะ นั้นก็เท่ากับว่าทุกคนมีโอกาสที่จะใช้สภาพแวดล้อมนั้น โดยที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น ลักษณะเช่นนี้อาจจะ ไม่ได้เกิดขึ้นในตัวสภาพแวดล้อมเอง แต่เกิดเนื่องจากการ ที่บุคคลอื่นสามารถใช้สภาพแวดล้อมได้โดยไม่ต้องเสีย ค่าใช้จ่าย และตัวสภาพแวดล้อมเองก็ไม่สามารถเรียกเก็บ ผลประโยชน์จากผู้ที่ใช้มันได้ เช่น แม่น้ำ ป่าไม้ เป็นต้น แต่เราสามารถเรียกเก็บรายได้จากผู้ที่ใช้สภาพแวดล้อมได้ รายได้รวมทั้งหมดยุคนี้จะเป็นมูลค่าทางสังคมของสภาพแวดล้อมนั้น เพราะฉะนั้นก็จะมีสิ่งจูงใจที่จะสร้างสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น ควบทั้งมูลค่าทางสังคมมากกว่าต้นทุน เพิ่มทางสังคม ตัวอย่างเช่น อากาศที่บริสุทธิ์ เป็นสินค้า สาธารณะอย่างหนึ่ง สมมติว่าหน่วยธุรกิจแห่งหนึ่งมีสิทธิ ในการเป็นเจ้าของอากาศ และได้ปล่อยควันออกมาทำให้อากาศเสีย ถ้าหน่วยธุรกิจนั้นลดการปล่อยควัน และขาย อากาศบริสุทธิ์ให้แก่ผู้อื่น ซึ่งก็จะทำให้ผู้อื่นที่หายใจอากาศ นั้นได้ประโยชน์ไปด้วย โดยที่เขาไม่ต้องจ่ายเงิน และธุรกิจ แห่งนั้นก็ไม่สามารถเรียกเก็บเงินสำหรับการได้หายใจอากาศ บริสุทธิ์จากคนอื่น ๆ เหล่านี้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีสิ่งจูงใจทาง เศรษฐกิจสำหรับหน่วยธุรกิจนี้ที่จะงดเว้นการทำให้ สภาพแวดล้อมเป็นพิษ

สภาพแวดล้อมถือเป็นทรัพยากรที่ทุกคนมีสิทธิ ร่วมกัน ซึ่งมีมูลค่าตามธรรมชาติอยู่ในตัวของมัน และการ เข้าไปมีสิทธิครอบครองโดยบุคคลใดก็ไม่ได้ทำให้มูลค่านั้น ลดน้อยลง เมื่อการใช้ทรัพยากรสภาพแวดล้อมไม่มีราคา เกิดขึ้น จึงทำให้มีการใช้อย่างไม่จำกัด ผลที่เกิดขึ้นก็คือ มีการใช้สภาพแวดล้อมไปในทางที่ผิด มีการใช้มากเกินไป จนทำให้คุณภาพลดลงและเกิดสภาพแวดล้อมที่เป็นพิษขึ้น

กิจกรรมทางเศรษฐกิจส่วนมากมักจะผ่านระบบตลาด และกลไกเปลี่ยนแปลง เพราะว่าการแสดงถึงกรรมสิทธิ์ใน ทรัพย์สิน ในแง่ที่สิ่งที่เป็นพิษที่ถ่ายลงสภาพแวดล้อม ไม่ได้ผ่านระบบตลาด เมื่อสังคมพัฒนาขึ้น อุตสาหกรรม

ตำแหน่งผู้บริหารงานมหาวิทยาลัย

ระบบบริหารมหาวิทยาลัยกล่าวได้ว่ามีองค์สูงสุดของมหาวิทยาลัย คือสภามหาวิทยาลัย ซึ่งมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และมีอำนาจหน้าที่เฉพาะประการอื่น ๆ ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติของแต่ละมหาวิทยาลัย ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่เฉพาะประการหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับตำแหน่งผู้บริหารงานมหาวิทยาลัยก็คือ พิจารณาการแต่งตั้งและถอดถอนอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสำนัก หรือสถาบัน นอกจากนี้การแต่งตั้งหัวหน้าภาควิชา กรรมการประจำคณะ กรรมการประจำสำนัก หรือสถาบัน กรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยก็อยู่ในอำนาจของสภามหาวิทยาลัยด้วย ดังนั้น ผู้ดำรงตำแหน่ง ผู้บริหารงานมหาวิทยาลัยนั้นกล่าวโดยหลักกฎหมายแล้วการได้มาซึ่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยเป็นอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย ซึ่งในปัจจุบันมหาวิทยาลัยหลายแห่งได้พยายามหาวิธีการให้ได้มาซึ่งผู้บริหารงานมหาวิทยาลัย หรือกรรมการในระดับคณะ สำนัก หรือสถาบัน บัณฑิตวิทยาลัย ดังกล่าว โดยจัดให้มีวิธีการสรรหาขึ้นตามความเหมาะสม เช่น จัดให้มีการหยั่งเสียงหรือจัดให้มีประชามติ เป็นต้น เพื่อให้ได้บุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานนั้น

ตำแหน่งผู้บริหารงานมหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก หรือสถาบัน รองคณบดี นี้ ในกฎทบทง ฉบับที่ 2 (2519) กำหนดว่าเป็นตำแหน่งซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารและธุรการ กับให้แต่งตั้งจากผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานวิชาการ คือ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจารย์ และให้ได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งดังกล่าว นอกจากนี้อาจได้รับเงินประจำตำแหน่งเป็นรายเดือน ตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ม. และกระทรวงการคลังกำหนด

เมื่อพิจารณาจากพฤติกรรมการปรากฏในมหาวิทยาลัยแล้วจะเห็นว่า ตำแหน่งผู้บริหารงานมหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัย และการให้ได้รับเงินเดือนตลอดจนเงินประจำตำแหน่งนั้นอาศัยหลักการในกฎทบทง กล่าวคือ สภามหาวิทยาลัยอาจพิจารณาแต่งตั้งบุคคลที่มีได้เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย หรือบุคคลที่มีได้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งในสายงานวิชาการตามที่กำหนดในกฎทบทงได้เพราะถือว่าอิดหลักการในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ส่วนการให้ได้รับเงินเดือน ตลอดจนเงินประจำตำแหน่งอิดหลักการในกฎทบทง คือถ้าสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งบุคคลที่ไม่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยก็ให้ได้รับค่าตอบแทนประจำตำแหน่ง เรียกว่า เงินสมนาคุณสำหรับตำแหน่งตามที่กระทรวงการคลังกำหนด ซึ่งกำหนดเงินสมนาคุณสำหรับตำแหน่งอธิการบดี เดือนละ 12,000 บาท และรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนักหรือสถาบัน เดือนละ 9,000 บาท แต่ถ้าสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งบุคคลที่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยประจำก็ให้ได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งที่เป็นอยู่บวกกับเงินสมนาคุณ

สำหรับตำแหน่งผู้บริหารซึ่งกระทรวงการคลังกำหนดให้ได้รับอีกเพียงครั้งเดียว เช่น อธิการบดีที่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยจะได้รับเงินสมนาคุณสำหรับตำแหน่งเพียงเดือนละ 6,000 บาท นอกเหนือจากเงินเดือนประจำ และรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก หรือสถาบันที่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยก็จะได้รับเงินสมนาคุณสำหรับตำแหน่งเพียงเดือนละ 4,500 บาท นอกเหนือจากเงินเดือนประจำ

ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

นอกจากตำแหน่งผู้บริหารงานมหาวิทยาลัยแล้วกฎทบทงได้กำหนดตำแหน่งและการให้ได้รับเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ดังนี้

- สายงาน ก. ตำแหน่งที่มีหน้าที่สอนวิจัย ได้แก่
- (1) ศาสตราจารย์ ให้ได้รับเงินเดือนระดับ 7 ถึงระดับ 9 (10)
 - (2) รองศาสตราจารย์ ให้ได้รับเงินเดือนระดับ 6 ถึงระดับ 8 (9)
 - (3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ให้ได้รับเงินเดือนระดับ 5 ถึงระดับ 7 (8)
 - (4) อาจารย์ ให้ได้รับเงินเดือนระดับ 3 ถึงระดับ 6 (7)

ระบบเงินเดือนของผู้ดำรงตำแหน่งสาย ก. (สายวิชาการ) นี้เป็นตำแหน่งที่มีอัตราเงินเดือนหลายระดับ เมื่อผู้ดำรงตำแหน่งนั้นได้รับเงินเดือนถึงขั้นต้นของระดับถัดไปให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งมีคำสั่งให้ผู้นั้นได้รับเงินเดือนในระดับถัดไปนั้นตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎทบทง เช่น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ที่ดำรงตำแหน่งระดับ 5 เมื่อเงินเดือนถึงขั้นต้นของระดับ 6 อธิการบดีผู้มีอำนาจแต่งตั้งโดยอนุมัติของ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยจะเป็นผู้สั่งแต่งตั้งให้ผู้นั้นได้รับเงินเดือนในระดับ 6 เป็นต้น ส่วนในเครื่องหมาย () สำหรับเงินเดือนตำแหน่งต่าง ๆ ข้างต้นนี้ หมายความว่า เมื่อผู้ดำรงตำแหน่งนั้นได้รับเงินเดือนถึงขั้นต้นของระดับในเครื่องหมาย () ของแต่ละตำแหน่งนั้นอาจได้รับการพิจารณาให้ได้รับเงินเดือนสูงขึ้นอีก 1 ระดับ ซึ่งจะต้องผ่านการประเมินผลงานตามวิธีการที่ ก.ม. กำหนด

สายงาน ข. ตำแหน่งซึ่งมีหน้าที่ให้บริการทางวิชาการ ได้แก่ ตำแหน่งในสายงานต่าง ๆ ดังนี้

- (1) บรรณารักษ์ ให้ได้รับเงินเดือนระดับ 3 ถึงระดับ 5 และระดับ 6, 7, 8 และ 9 ตำแหน่งบรรณารักษ์ระดับ 3 ถึงระดับ 5 นี้ เป็นตำแหน่งที่มีอัตราเงินเดือนหลายระดับ ดังนั้น ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 3 มีโอกาสได้รับเงินเดือนในระดับ 4 และ 5 เมื่อถึงขั้นต้นของระดับถัดไปนั้น ๆ ทำนองเดียวกับตำแหน่งในสายงาน ก. แต่พอจะเข้าสู่ระดับ 6, 7, 8, 9 จะต้องให้ ก.ม. วิเคราะห์และกำหนดค่าแห่งให้
- (2) โสภคคณศึกษา ให้ได้รับเงินเดือนตามที่กำหนดในมาตรฐานกำหนด
- (3) แพทย์ กำหนดในมาตรฐานกำหนดตำแหน่งซึ่งจะแสดงระดับ
- (4) พยาบาล ตำแหน่งซึ่งจะแสดงระดับ
- (5) วิจัย เงินเดือนที่จะให้ได้รับตลอดจนแสดงชื่อของตำแหน่ง หน้าที่ และความรับผิดชอบของตำแหน่ง ลักษณะงานที่จะปฏิบัติ

(6) ตำแหน่งในสายงานวิชาการอื่นที่ ก.ม. กำหนดซึ่ง ก.ม. ได้กำหนดไว้แล้วหลายตำแหน่ง เช่น ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา นักแนะแนวศึกษา นักสถิติ นิติกร ครู วทว เป็นต้น

สายงาน ค. ตำแหน่งซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับงานบริหารและธุรการ ได้แก่

- (1) อธิการบดี
- (2) รองอธิการบดี
- (3) คณบดี
- (4) ผู้อำนวยการศูนย์ สถาบัน หรือสำนัก
- (5) หัวหน้าแผนกอิสระ
- (6) รองคณบดี
- (7) รองผู้อำนวยการศูนย์ สถาบัน หรือสำนัก
- (8) หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าแผนกวิชา
- (9) ผู้อำนวยการกอง
- (10) เลขานุการคณะ
- (11) หัวหน้ากอง
- (12) หัวหน้าแผนก
- (13) ตำแหน่งอื่นที่ ก.ม. กำหนด

(1) ถึง (8) เป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการบริหาร ซึ่งกฎทบทงกำหนดให้แต่งตั้งจากผู้ดำรงตำแหน่งในสาย ก. (สายงานทางวิชาการ)

(9) ถึง (13) เป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่เกี่ยวกับงานธุรการให้ได้รับเงินเดือนในระดับตามที่ ก.ม. กำหนดไว้ในมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง

สำหรับตำแหน่งอื่นที่ ก.ม. กำหนดนั้นเมื่อมีกฎหมายหลายตำแหน่ง เช่น เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป เจ้าหน้าที่ธุรการ เจ้าหน้าที่บุคคล เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด เจ้าหน้าที่พัสดุ เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ช่างเครื่องยนต์ ช่างเทคนิค วทว เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดในกฎทบทงดังกล่าวได้แบ่งกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาการ กลุ่มบริการทางวิชาการและกลุ่มธุรการ ซึ่งกลุ่มบุคคลเหล่านี้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของ ก.ม. (คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย) และ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัย ตามที่กำหนดอำนาจและหน้าที่ของ ก.ม. และ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยในกฎทบทง

ส่วนเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยใช้บัญชีอัตราเงินเดือนเดียวกันกับข้าราชการพลเรือนทั่วไป ซึ่งปัจจุบันใช้บัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 2 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2523 เป็นต้นไป สำหรับข้าราชการหรือลูกจ้างซึ่งได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างไม่เกินเดือนละ 4,800 บาท ให้ได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราว (พ.ช.ค.) ในอัตราเดือนละ 200 บาท ถ้าได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างรวมเงิน พ.ช.ค. (200 บาท) แล้วยังไม่เกินเดือนละ 1,930 บาท ให้ได้รับ พ.ช.ค. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละ 70 บาท

ระเบียบย้ายทอดฯ

ต่อจากหน้า 3

เสนอแนะให้เร่งร่างระเบียบการปฏิบัติที่เป็นสากลให้เสร็จสิ้นในปี 1977 ซึ่งค้แก่ทั้งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญขึ้นเพื่อทำการประชุมตกลงร่างระเบียบเพื่อเสนอต่อที่ประชุมใหญ่ขององค์การสหประชาชาติพิจารณาเพื่อยอมรับอีกครั้งหนึ่ง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้มีการประชุมกัน 3 ครั้ง และเสนอแบบร่างให้กับที่ประชุมใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ เมื่อเดือน ตุลาคม 1978 แต่ที่ประชุมยังขัดแย้งในสาระสำคัญหลายประการ จึงยังมีได้ระเบียบการปฏิบัติที่สมบูรณ์ ดังนั้น ในการประชุมขององค์การฯ ครั้งที่ 5 ณ กรุงมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ เมื่อเดือน พฤษภาคม 1979 ที่ประชุมได้เสนอแนะให้ควรมีการประชุมตกลงกันอีกครั้งหนึ่งก่อนสิ้นปี 1979 แต่การประชุมยังมีได้กำหนดให้มีขึ้น

ซึ่งแม้ว่าการร่างระเบียบการปฏิบัติว่าด้วยการโอนเทคนิควิทยายังไม่เป็นรูปแบบโดยสมบูรณ์ และเป็นที่ยอมรับของประเทศต่าง ๆ แต่ก็เป็นที่ยอมรับในหลักการทั่ว ๆ ไปในการที่จะพยายามลดความไม่เท่าเทียมกันทางเทคนิควิทยาระหว่างประเทศ การถ่ายทอดเทคนิควิทยาระหว่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพจะเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศขึ้น และเป็นแนวทางเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการประชุมวิสามัญครั้งที่ 6 ขององค์การสหประชาชาติในการที่จะให้มีการจัดระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศใหม่

หนังสืออ้างอิง

Di Marco, L.E., *International Economics and Development*. Academic Press, New York, 1972

Roffe, P., *International Code of Conduct on Transfer of Technology*, *Journal of World Trade Law*, Vol 11, No 2 March - April, 1977

Root, Franklin R., *International Trade and Investment*, South - Western Publishing, Co., Ohio, 1973

Manila Conference, *U.N. Chronicle* Vol. 16, No 5, July 1979

คำพยากรณ์การเงิน

ต่อจากหน้า 4

ได้ เพราะเท่าที่ผ่านมาเพียงแต่การควบคุมให้หน่วยธุรกิจเปิดเผยงบการเงิน (งบที่แสดงฐานะการเงิน ณ วันใดวันหนึ่ง และผลการดำเนินงานสำหรับงวดใดงวดหนึ่งที่ล่วงมาแล้วตามที่ระบุไว้ในงบ) โดยสุจริต ก็ยังไม่อาจทำได้อย่างมีประสิทธิภาพพอแต่อย่างใด

สรุป

ปัญหาหรือไม่ควรเปิดเผยคำพยากรณ์การเงินโดยทั่วไปนั้น เป็นปัญหาที่ไม่มีคำตอบตายตัว คำตอบจะออกหัวหรือออกก้อยย่อมขึ้นกับสภาพแวดล้อมและระบบเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อระบบเศรษฐกิจได้พัฒนาจนถึงระดับที่มีบริษัทมหาชนและผู้ลงทุนจำนวนมาก มีหน่วยธุรกิจซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วสามารถทำคำพยากรณ์การเงินได้ใกล้เคียงความจริงพอสมควร และมีองค์กรที่สามารถควบคุมให้หน่วยธุรกิจเปิดเผยคำพยากรณ์การเงินโดยสุจริตได้ ก็อาจกล่าวได้ว่าในระบบเศรษฐกิจดังกล่าวควรให้เปิดเผยคำพยากรณ์การเงินโดยทั่วไปได้

ทัศนะ

เรียน บรรณาธิการข่าวรวมคำแหง

ผมมีปัญหาและข้อเสนอนี้บางประการ ดังนี้

1. นักศึกษาเก่าของ ม.ร. รุ่นที่ 3 นิ่งรอดผ่านมหาวิทยาลัย พบนักศึกษาหญิงมุ่งกางเกง สวมรองเท้าสานแล้วไม่สบายใจ ตามผมว่า "เสียดีนี่รามเป็นอย่างนี้แล้วหรือ" ผมคงให้คำตอบว่า "ทางอาจารย์ผู้บรรยายที่ว่าอยู่แต่มีอยู่เรื่อย ๆ" อาจกราบเรียนท่าน บก.ทางทางแก้ไขให้ด้วยครับ ขณะนี้เรากำลังปรับปรุงมหาวิทยาลัย ซึ่งเหมือนกับกางเกงเนื้อกางตัวใหม่ แต่ขณะเดียวกันภายใน นศ.ของเรายังเป็นอยู่อย่างนี้ ก็เหมือนคนที่จิตใจไม่สะอาดพออยากให้มหาวิทยาลัย องค์การนศ. ให้ความสนใจและแก้ปัญหาอย่างจริงจัง อาจจัดทำป้ายตามตึกบรรยาย ภายในมหาวิทยาลัย และจัดตามคาบประตู นศ.ของเราส่วนใหญ่แต่งตัวสะอาดขึ้นมากแม้กระทั่งทรงผมดูเรียบร้อยดี ขอฝากช่วยหาทางด้วยครับ อย่าให้สังคมที่กำลังฮ้างแซนรับต้องมองเราเหมือนเมื่อก่อนเลย

2. ผมบังเอิญพบ นศ. กลุ่มหนึ่งดื่มเหล้าในมหาวิทยาลัย โดยคลุกเคล้ากับเกมหมากรุก ชำร่วยมันเกิดข้างตึกอธิการบดี จึงอยากทราบทางมหาวิทยาลัยมีนโยบายเช่นใดกับ นศ. ผมคิดว่าไม่ต่างกับเหตุการณ์นี้ พงวานเทศกาล งานวันเกิดก็มาฉลองใน ม.ร. พกพาลูกรวมด้วยดูแล้วไม่ทราบว่าเป็นสถานบันอุดมศึกษาและนักศึกษาผู้เป็นปัญญาชนหรือไม่ มหาวิทยาลัยจะดำเนินการแก้ไขเช่นไร ผมกลัวว่าหากบุคคลภายนอกที่มาติดต่อกับมหาวิทยาลัย จะมองรวมคำแหงในทาง.....(เหตุการณ์ที่ผมพบเกิดเมื่อวันเสาร์ เวลาประมาณ 16.00 น.เศษ ๆ)

ชมแสดงความนับถือ
สันติ แซ่เตียว

หมายเหตุบก.

มหาวิทยาลัยและครุอาจารย์ได้พยายามว่ากล่าวตักเตือนกันอยู่แล้วตามกำลังสติปัญญา แต่คนหมู่มากที่ยอมจะมีอยู่บ้างที่ไม่ยอมเชื่อฟัง ก็หวังว่าข้อคิดของคุณสันติ คงจะสะกิดใจนักศึกษาส่วนน้อยเหล่านั้นให้นึกถึงเกียรติของตนเองและสถานศึกษาของตนบ้าง

บก.ช.

เรียน ท่านบรรณาธิการ

ดิฉันมีความเห็นว่า ในเรื่องที่ถูกกล่าวกันว่า นศ.รวมไม่ค่อยมีน้ำใจที่จะช่วยเหลือของผู้อื่นเวลาขึ้นรถเมล์นั้นค่อนข้างที่จะเป็นเรื่องกล่าวหาเกินสมควร ดิฉันว่า นศ.ส่วนมากไม่รังเกียจที่จะช่วยเหลือผู้อื่นของ แต่ไม่กล้าเสนอเพราะกลัวว่าจะได้รับคำปฏิเสธ ไซ้...ท่านบก.คะ มันขึ้นไม่น้อยเชื่อว่าขณะเวลาที่เรารวมเราว่า ช่วยเหลือของมียคะ

สภาพแวดล้อมเป็นพิษ

ต่อจากหน้า 5

ขยายตัวออกไป และปล่อยสิ่งเป็นพิษให้กับสภาพแวดล้อมมากขึ้น ทำให้สภาพแวดล้อมที่ดีและบริสุทธิ์ กลายเป็นทรัพยากรที่หายาก และเนื่องจากไม่มีมีการกำหนดสิทธิในทรัพย์สินให้กับสภาพแวดล้อมดังที่กล่าวมาแล้ว จึงทำให้ไม่มีสัญญาณทางการตลาดและสิ่งจูงใจที่จะเป็นตัวทำให้มีการใช้ทรัพยากรนั้นอย่างเหมาะสมและ รับผิดชอบที่ดีขึ้นหนังสืออ้างอิง

Haveman, Robert. *The Economics of Public Sector*. Wiley and Son Inc.

แล้วเขาทำหนังสือ ๆ หรือบอกว่าไม่ต้อง ถ้าไปกับเพื่อนยังพอชวนเพื่อนคุยกัน (หรือไม่ก็ชวนเพื่อนนิเทศาหรือขายคนนั้น) แต่ถ้าไปคนเดียวช๊ะ หนักชืดแล้วชืดอีกเที่ยวแหละคะ เรานะหวังดีแท้ ๆ แล้วคนที่เคยโดนสถานการณ์แบบนี้ ใครจะอยากช่วยผู้อื่นต่อไปละคะ

ท่าน บก.คะ ดิฉันขอเสนออย่างนี้คะ เวลาขึ้นรถเมล์นศ.ที่ยืนและคิดว่าถือหนังสือแล้วจะทำให้ยืนได้ไม่สะดวกก็เอาหนังสือฝากคนที่นั่งไว้โดยไม่ต้องรอให้เขาแสดงน้ำใจก่อนหรอกคะ ดิฉันว่าคงไม่มี นศ. คนใดใจร้ายขนาดทิ้งหนังสือของเพื่อนนศ.ด้วยกันได้ลงคอ ดิฉันคิดว่าคนที่จะช่วยก็คงยินดี อย่างน้อยก็ดิฉันคนหนึ่ง

ด้วยความนับถือ
เด็ก บธ.22

หมายเหตุ บก.

คนที่ถูกช่วยเหลือถือหนังสือให้แล้วทำหนังสือ ๆ นั้นคงจะตกใจที่ทั้งปีทั้งชาติไม่เคยได้รับความเอื้อเฟื้อจากใครเลย พอพบคนมีน้ำใจอย่างคุณเข้าเลยลืมไปแม้แต่จะกล่าวคำขอบคุณ โปรดคอยให้เขาเอะคะ

คุณเด็ก บธ. 22 ครับ การแสดงความเอื้อเฟื้อต่อใคร ๆ เช่น สละที่นั่งให้หรือช่วยเหลือของให้บนรถโดยสารประจำทางแล้วได้รับคำปฏิเสธด้วยเหตุใดก็ตาม ผมว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นหรือหนีออกน้อยใจแต่ประการใด เพราะสิ่งที่เราแสดงออกไปนั้นเป็นความดีงาม และเราก็กระทำไปโดยไม่คิดหวังผลตอบแทนแต่อย่างใดไซ้ไหมครับ

ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อกันต่อไปเถอะครับถ้าอยู่ในวิสัยที่จะกระทำได้ อ่ยารอให้ใครเขาเอาหนังสือมาฝากแล้วค่อยเอื้อให้เลยครึบ เพราะไมคิดว่าใครจะกล้าทำอย่างนั้น และผมก็ไม่อยากให้ใครทำอย่างนั้นด้วย มันไม่น่าคู่ครึบที่จะไปขอความช่วยเหลือจากใคร ๆ โดยที่เราไม่รู้จักมักคุ้นด้วย

บก.ช.

เรียน บก.ช.ที่เคารพ

ผมเป็นนักศึกษาคนหนึ่งของคณะนิติศาสตร์ ปกติก็ไม่บ่อยนักที่ผมจะมีโอกาสมาที่มหาวิทยาลัย เพราะมีหน้าที่การทำงานต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว แต่เมื่อ วันที่ 25 มกราคม 2523 นี้ ผมได้มีโอกาสเดินทางมายังมหาวิทยาลัยเพื่อหื้อหนังสือบางวิชาที่ยังขาดอยู่ ระหว่างการเดินทางมาราวมา ในรถโดยสารคันที่ผมโดยสารมานั้น มีผู้คนที่ใช้บริการอย่างมากมาย ผมก็ได้เห็นเพื่อนนักศึกษาชายสละที่นั่งให้นักศึกษาหญิง และมีนักศึกษาหญิงสละที่นั่งให้เด็กนักเรียนตัวเล็ก ๆ นั่ง ส่วนผมเองก็ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนนักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ช่วยถือหนังสือให้ผมเองแม้จะกล่าวขอบคุณเพื่อนนักศึกษาหญิงคนนั้นไปแล้วก็ตาม แต่การที่ได้รับการช่วยเหลือและได้เห็นภาพการเสียสละของเพื่อน ๆ นักศึกษาที่แสดงออกนั้น ทำให้ผมภาคภูมิใจ รักเพื่อน รักสถาบันมากยิ่งขึ้น

บก.ช.ครับ ที่ผมเขียนเล่ามานี้ ก็เพื่อจะขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาผู้มีน้ำใจที่ช่วยเหลือผมและช่วยเหลือคนอื่น ๆ ผ่าน บก.ช.อีกครั้งหนึ่ง และหวังว่าคงได้พบได้ร่วมกันช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ย่อนแอกว่าอีกในเมื่อมีโลกาส

ด้วยความเคารพ
สนัน

หมายเหตุ บก.

ขอบคุณครับคุณสนัน เพราะจะขอตอบอย่างนี้แหละครับที่กล่าวถึง มีที่ สิ่งใด จะ กวนไปพอ เราได้พบ พฤติปฏิบัติกันต่อไปอย่างไม่พ้อออ

บก.ช.

